

במדינה

העם
קירקס השבוע

למה לחשוב על לבנון אם אפשר ליהנות ממילחמת הניצבים, ההורגים איש את רעהו בזירה?

הקירקס הישראלי, המציג כל שבוע מיספר חדש, העלה השבוע בזירתו את ההצגה "המיטרה רופת אחרי עצמה" (ראה עמודים 10 - 12).

בלבנון נמשכה המלחמה. חיילי צה"ל נפגעו מרי יום אבל לאיש לא היה איכפת. לא הממשלה ולא הציבור רנו במצב.

בלואן שבשווייץ התמוטטו שרידי ההשפעה הישראלית. כאשר התכנסו שם זיקני לבנון, בישראל עקבו אחרי הנעשה בטלוויזיה, כמו אחרי סידרה אמריקאית חדשה.

כשטחים הכבושים נמשכה ההתנחלות, למרות יכולתם של שירותי הביטחון על קיצוצים. גם זה לא היה מעניין.

כי השבוע שוב היה מונח על השולחן הלאומי סקנרל עסיסי — במיטרה התגלתה תמונה מחפירה של שינאות וקניאות, של קנאות ומזימות. היא הזכירה מאוד את התמונה המחורית שהתגלתה קודם לכן בצמרת חברת העובדים של ההסתדרות. מסתבר כי הנורמות האלה של מזימות הדריות מילחמות כנופיות השתלטו על כל האירגונים הממלכתיים והציבוריים בארץ.

בהסתדרות נעשה הכל כדי לטשטש את השערוריה, לפשר בין הניצים ולשים טלאי על גבי טלאי. כדי להבטיח את המשך קיומה של הביצה. אין ספק שיעשה ניסיון לנהוג כך גם במיטרה. אין שום סיכוי שתבוצע רפורמה אמיתית בגוף החינוכי, האמור להשליט את החוק במדינה ולהגן על הציבור מפני פשיעה והתפרקות.

השבוע נהנו הכל ממאבק הניצבים והתניינים בזירת הקירקס. עד שפג טעמו של מיספר זה, והמדינה כולה יכלה להתמסר למיספר הבא: הסחיטה הגדולה של תמ"ש, שאימה להפיל את הממשלה (ראה ההצגה הגדולה מכולן בקירקס הלאומי).

מדיניות עם ישראל קיי

הבחירות בארצות הברית קובעות את גורל המדינה לא פחות מהבחירות בישראל

לדמוקרטיה האמריקאית יש מעלות רבות מאוד. אבל יש לה מגרעת אחת מכרעת: פעם בארבע שנים נאחזת המדינה האדירה בקרחת של בחירות, המעבירה אותה על דעתה. היא עלולה להגיע לירי טירוף המערכות.

בתקופה זו שוכחת ארצות הברית את ענייניה העולם. אינטרסים לאומיים חיוניים שלה מועלים כמו שה על המזיבה, כדי לרצות ציבור זה או אחר של בוחרים. לא רק הנשיא היוצא, הרוצה להיבחר מחדש, נוהג כך, אלא גם כל יריביו, המבקשים לרשת את מקומו.

דוד טופז האמריקאי. בשכר עות האחרונים החלה הצגה ארבע שנתית זו. המועמדים הדמוקרטיים העיקריים, וולטר מונדייל המושפף וגארי הארט המפתיע (ראה יומן אישי). התחרו ביניהם בהכשחות כלפי ישראל: הם יעבירו את השגרירות האמריקאית לירושלים. יגבירו את מענקי הכסף ומישלוחי הנשק. הם מחכים בקוצר רוח לדרישות חדשות של היהודים, המתודרכים עלי ידי השגרירות הישראלית, כדי להוררו ולהיענות להן.

המועמד השחור, ג'סי ג'קסון, התנהג בצורה מכובדת יותר. אין לו (המשך בעמוד 8)

אוזן הסתבך בצרות. אבו-חצירא ניצל זאת

כדי להפוך את הקערה על כיה. הברירה:

להציל את אוזן או ללכת לבחירות מוקדמות

ל אהרון אבו-חצירא יש זכויות רבות. הוא ה"ח"כ הראשון בתולדות המדינה שנודון למאסר על עבירה שיש עימה קלון, ושנשאר חבר-כנסת גם בעודו מרצה את עונשו. הוא גם השר הראשון בתולדות המדינה שנשפט למאסר.

השבוע הגיע אבו-חצירא להישג חדש: הוא גם הח"כ הראשון המביא להקדמת הבחירות, לפי רצון האופוזיציה, בעוד מיסלגתו יושבת ליד שולחן הממשלה.

התבונה המדינית נוהגת בעורמה, ולפעמים היא מחפשת לעצמה את המכשירים המזרימים ביותר כדי להשיג את מטרותיה, שאינן ניתנות להשגה בדרכי ההגיון והשכל הישר. אבו-חצירא הוא מכשיר כזה.

יצחק פרס ושימעון שמיר

השאלה העיקרית, שעמדה השבוע על סדר היום, היתה: מתי תיערכנה הבחירות? בקיץ או בסתיו? למשל: ביוני או בנובמבר? עלי ידי מניפולציות יכול הליכוד, כנראה, לתמן את הדברים כך שהבחירות תערכי

להפסיק את החקירה

מדוע הוא עשה זאת? יש לכך סיבות פשוטות בתכלית, כי אבו-חצירא אינו אדם מתוחכם במיוחד. ראשית, הוא רצה להתנקם בכל מי שהשלים עם העמדתו לדין והרשתו.

הנהגת המערך וראשות הרשימה. אין ספק כי זוהי הדרך הבטוחה היחידה לנצח את הליכוד. אולם בפוליטיקה אין הדברים פועלים כך.

הסחיטה הגדולה

לכן תיתכן התמודדות. תיתכן ברית פרס-נבון, שתחסל את רבין. תיתכן ברית נבון-רבין, שתחסל את פרס. פרס רוצה להקדים, כדי למנוע את כל הצרות האלה.

"בעל הבית השתגע"

פחות מכל מעוניינים בבחירות אנשי התחייה. זה עתה פרש מהם חנן פורת, ואילו גאולה כהן מפלרטטת עם חרות ורוצה לחזור לשם. פורת יכול להתחבר עם המפד"ל, או עם חיים דרוקמן, ואז יקח עימו את הקולות הדתיים. שנתנו את הכוח לתחייה. התחייה, עם יובל נאמן בראשה, עשויה להיעלם למעשה מן המפה. מאיים עליה גורם נוסף:

רפאל איתן רוצה להיכנס לזירה. ויהימה. הפעלתו תשים קץ לכל סיבוייה של התחייה. בהשוואה לסחורה האמיתית, הם יהיו תחליף עלוב. רפאל יכול להיכנס לבנסת הבאה כסיעת יחיד, או בראש סיעת שניים-שלושה.

עוד וייצמן, שפסח עד הרגע האחרון על שני הסעיפים, מתוך תיקווה שייקרא בחזרה לתנועת החרות, התייחס והודיע שיקים רשימה משלו. בתנאים הקיימים, אין סיכוי רב לרשימת-מרכז כזאת. המאבק יהיה בין שני הגושים. אך וייצמן יכול להכניס לבנסת סיעה של שניים-שלושה מנדטים, וזו תוכל למלא בה תפקיד כלשון-מאזניים בלתי-דדית.

הבחירות הבאות תעמודנה בסימן סיסמה אחת: לסלק את הליכוד. הליכוד יילחם על חייו. בתקופה זו הוא עלול לבצע הרפתקות מטורפות, תעלולים כלכליים הריאסון וכל פעלול אחר. בגודל מצוקתו, בן יהיה גודל ההרפתקנות. תהיה זאת תקופה מסוכנת למדינה.

להתמודדות. שמיר יישאר במקומו כראש הרשימה וכמועמד לראשות הממשלה.

יתכן מאוד שנימוק זה יביע.

כאורח-פלא, יש אותו האינטרס גם לראש-המערך. אם תערכנה בחירות מייד, לא יהיה גם שם זמן להתמודדות, והמיפלגה תצטרך להתאחד מסביב לשימעון פרס. אם תיערכנה הבחירות רק בסוף השנה, יוכלו יצחק רבין ו/או יצחק נבון להתמודד על המקום הראשון.

אילו היה האינטרס הלאומי, או אף האינטרס המיפלגתי, קובעים את המהלכים במערך, היה יצחק נבון חוזר מחדר בבוקר מחרל ומקבל לידיו את

נה במועד היות-מאוחר. אך יתכן מאוד שיצחק שמיר יחליט, אחרי מחשבה שניה, שאין זה כדאי לו.

הנימוק למען הרחייה הוא פשוט: המצב הכלכלי חמור, ובציבור יש הרגשה כללית של התמוטטות המשק. במשך כמה חודשים ניתן יהיה לזרוק לשוק הון, לשחרר את הבוחרים ולשנות את המצב, כפי שעשה יורם ארידור ערב הבחירות האחרונות. מערכת הבחירות התחילה או ביתרון עצום למערך, והסתיימה בתיקו, אשר היווה ניצחון לליכוד.

השנה יכול תימרן כזה להביא לחורבן המשק הישראלי, מבלי שהתוצאה הטובה לליכוד תהיה מובטחת.

אל הנשיא? אהרון אוזן ליד נשיא-המדינה וראש הממשלה, יצחק שמיר. במסיבה לרגל כניסת הממשלה לתפקידה. כבר אז היה ברור כי תמ"י מחזיקה אותה בגרון.